

Wyrok niniejszy sprostowano postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2016 roku- postanowienie nieprawomocne

Sygn. akt II K 1037/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka-Kasperska

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Siestrzewitowska

przy udziale prokuratora Artura Oleszka, Jolanty Świerczewskiej-Zarzyckiej,

Jolanty Niewęglowskiej

po rozpoznaniu w dniach 22 marca, 26 kwietnia, 31 maja, 21 czerwca 2016 roku sprawy:

1) **M. M. (1)** s. S. i G. z domu W. ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że: w dniu 15 sierpnia 2015 roku w K. J. gm. S. woj. (...) na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w Ł. z dnia 20 października 2010 roku o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie II K 328/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 5 lat i jednocześnie zamieniając się miejscami z pasażerką samochodu, podczas ucieczki przed policyjnym pościgiem i w czasie jazdy, wytworzył niebezpieczną sytuację na drodze, w wyniku którego to działania samochód zjechał na pobocze drogi i uderzył w betonowy przepust, przez co naraził siedzących z tyłu pasażerów to jest: I. R. oraz małoletnich N. M. i G. R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a czynu tego dopuścił się po odbyciu w okresie od 21 maja 2014 roku do 21 grudnia 2014 roku kary 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 grudnia 2011 roku w sprawie II K 429/11 za umyślne przestępstwo podobne, a mianowicie czyn z art. 244 k.k.,

to jest o przestępstwo z art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zb. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2) **M. M. (3)** z domu W. c. L. i W. z domu W. ur. (...) w J.

oskarżonej o to, że w dniu 15 sierpnia 2015 roku w K. J. gm. S., woj. (...) jadąc drogą publiczną samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) jako pasażerka i zamieniając się w czasie jazdy miejscami z kierującym pojazdem M. M. (1), podczas ucieczki przed policyjnym pościgiem, wytworzyła niebezpieczną sytuację na drodze, w wyniku którego to działania samochód zjechał na pobocze drogi i uderzył w betonowy przepust, przez co naraziła siedzących z tyłu pasażerów, to jest: I. R. oraz małoletnich N. M. i G. R. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu,

tj. o przestępstwo z art. 160 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **M. M. (1)** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 15 sierpnia 2015 roku w K. J. gm. S. woj. (...) na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, nie stosując się do decyzji Starosty Powiatowego w Ł. z dnia 20 października 2010 roku o cofnięciu

uprawnień do kierowania pojazdami oraz orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 328/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, przy czym czynu tego dopuścił się po odbyciu w okresie od 21 maja 2014 roku do 21 grudnia 2014 roku kary 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 grudnia 2011 roku w sprawie sygn. akt II K 429/11 za umyślne przestępstwo podobne, a mianowicie czyn z art. 244 k.k., to jest dokonania przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. w zb. z art. 180a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza oskarżonemu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżoną **M. M. (3)** uniewinnia od dokonania zarzucanego jej przestępstwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. F. G. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem wynagrodzenia jako kuratora małoletnich pokrzywdzonych;

IV. zasądza od oskarżonego M. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 153,58 (sto pięćdziesiąt trzy 58/100) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków oraz kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów sądowych w zakresie opłaty;

V. kosztami procesu związanymi ze sprawą M. M. (3) obciąża Skarb Państwa.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 bieżnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonym w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią

zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt: II K 1037/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 18 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt II K 1105/10 M. M. (1) został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres 3 lat oraz karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 40 zł. każda stawka. Wśród orzeczonych konsekwencji znalazł się również zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 26 stycznia 2011 roku, zaś orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wykonano dnia 26 stycznia 2013 roku. Postanowieniem z dnia 03 kwietnia 2013 roku zarządzono wobec M. M. (1) wykonanie opisanej wyżej kary pozbawienia wolności, którą to karę M. M. (1) odbył częściowo w warunkach jednostki penitencjarnej, zaś częściowo w systemie dozoru elektronicznego. (k. 14 akt 1 Ds. 1680/15)

Następnie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2011 roku w sprawie II K 429/11 M. M. (1) został skazany za czyn z art. 244 k.k. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 29 maja 2012 roku. Karę tę na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 maja 2014 roku w sprawie VI K. 965/14/el oskarżony odbył w systemie dozoru elektronicznego od dnia 21 maja 2014 roku do dnia 21 grudnia 2014 roku. (k. 31-32, 35-36 akt 1 Ds. 1680/15)

Kolejnym wyrokiem, Sądu Rejonowego w Skierniewicach IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Rawie Mazowieckiej z dnia 15 marca 2013 roku M. M. (1), ponownie za czyn z art. 244 k.k., został skazany na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 3 oraz grzywnę w ilości

100 stawek dziennych po 30 zł. każda stawka. Wyrok uprawomocnił się w dniu 22 marca 2013 roku. (k. 30 akt 1 Ds. 1680/15)

Kolejny wyrok skazujący wobec M. M. (1) został wydany przez Sąd Rejonowy w Łukowie z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie II K 328/13. Wyrokiem tym M. M. (1) został skazany za czyn z art. 178 a § 1 k.k. i art. 178 a § 4 k.k. na karę roku pozbawienia wolności. Nadto orzeczono wobec niego na podstawie art. 42 § 2 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 07 lipca 2015 roku. (k. 16 akt 1 Ds. 1680/15)

Nadto decyzją Starosty Powiatowego w Ł. z dnia 20 października 2010 roku cofnięto M. M. (1) uprawnienia do kierowania pojazdami kat B. (k. 12 akt 1 Ds. 1680/15)

W dniu 15 sierpnia 2015 roku M. M. (1) wraz z żoną M. M. (3) i córką N. M. -w wieku 6 lat - był gościem na ślubie odbywającym się w kościele w miejscowości J. przy trasie K -76. Po zakończonej uroczystości wszyscy troje zamierzali samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) udać się na przyjęcie weselne do S.. M. M. (1) zajął w tym pojeździe miejsce kierowcy, M. M. (3) usiadła na przednim fotelu pasażera, zaś ich córka na miejscu pasażera z tyłu pojazdu, przy czym nie korzystała z fotelika ochronnego. Miejsca dla pasażerów z tyłu pojazdu zajęli nadto znajoma małżonków M. I. R. wraz z synem G. w wieku 10 lat, który również nie korzystał z fotelika ochronnego. W tym czasie służbę radiowozem oznakowanym na trasie K -76 relacji Ł. – S. pełnili funkcjonariusze KPP w Ł. B. J. (1) i M. B.. Około godz. 18.00 na drodze w miejscowości K. J. B. J. (1) dokonał pomiaru prędkości miernikiem laserowym samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) jadącego od strony J. w stronę S.. Pomiar wykazał, iż wyżej opisany pojazd poruszał się w terenie zabudowanym z prędkością 87 km/h. W związku z powyższym B. J. (1) przystąpił do zatrzymania w/w pojazdu dając kierującemu znak tarczą. W chwili gdy pojazd zbliżył się do miejsca, gdzie stał funkcjonariusz policji, zauważył on, że samochodem tym kieruje znany mu osobiście M. M. (1) zamieszkały w J., zaś na miejscu pasażera z prawej strony siedzi jego żona M. M. (3). Oboje małżonkowie nie mieli zapiętych pasów bezpieczeństwa. Kierujący pojazdem M. M. (1) widząc, że jest zatrzymywany do kontroli przez B. J. (2), zjechał na lewą stronę jezdni, omijając funkcjonariusza policji, a następnie przyspieszył, odjeżdżając w kierunku S.. Wobec wydanych już w stosunku do M. M. (1) wyroków skazujących, a w szczególności obowiązującego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz wydanej decyzji Starosty Powiatowego w Ł. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kat. B, małżonkowie M. podjęli decyzję o zamianie miejsc w samochodzie podczas jego ruchu, w ten sposób, że na miejsce kierującego pojazdem M. M. (1) usiadła jego żona M. M. (3), zaś M. M. (1) przesiadł się na miejsce pasażera. Jednakże podczas zamiany miejsc M. M. (3) utraciła panowanie nad pojazdem, zjechała na lewą stronę jezdni, a następnie na pobocze, po czym uderzyła w betonowy przepust i zatrzymała tam kierowany przez siebie pojazd. Tymczasem B. J. (1) wobec zachowania kierującego pojazdem A. M. M. (1), który nie zatrzymał się do kontroli, udał się do radiowozu celem podjęcia pościgu i poinformował siedzącą w nim M. B., iż oddalającym się pojazdem kieruje M. M. (1) nie posiadający prawa jazdy. W chwili wyjeżdżania na jezdnię B. J. (1) zaobserwował, jak samochód A. zjeżdża na lewą stronę jezdni, wprost pod nadjeżdżający z naprzeciwka samochód osobowy, a następnie do przydrożnego rowu, po czym po przejechaniu około 50 m. uderza przodem w betonowy przepust i zatrzymuje się w niedalekiej odległości od drzewa. Niemalże niezwłocznie po zatrzymaniu się pojazdu A., podjechał do niego policyjny radiowóz kierowany przez B. J. (2). Kiedy drzwi pojazdu A. otworzyły się, z prawej strony, na miejscu pasażera siedział M. M. (1), nie mający zapiętych pasów bezpieczeństwa, zaś na miejscu kierowcy siedziała jego żona M. M. (3), która również nie posiadała zapiętych pasów. W pojeździe tym nadto na tylnym siedzeniu w dalszym ciągu jechała I. R. z synem G. oraz córka małżonków M. – N. M..

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 11 stycznia 2016 roku sygn. akt II W 1512/15 M. M. (3) została ukarana za to, że: I. W dniu 15 sierpnia 2015 roku o g 18.20 w miejscowości K. J. gm. S., woj. (...) jadąc jako kierująca samochodem A. (...) rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że podczas przesiadania się miejsca pasażera na miejsce kierowcy straciła panowanie nad pojazdem, zjechała na pobocze i uderzyła w przepust znajdujący się w przydrożnym rowie, to jest za czyn z art. 86 § 1 k.w., II. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierująca samochodem A. (...) nr rej. (...) przewoziła wbrew obowiązkowi małoletnie dzieci poza fotelikami ochronnymi, to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 p.r.d., III. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc wprawdzie jako pasażer, a następnie kierująca samochodem A. (...) nr rej. (...) nie korzystała podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa,

to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 p.r.d., IV. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako wpierw jako pasażer samochodem A. (...) nr rej. (...) dopuściła do kierowania w/w pojazdem osobę nieposiadającą wymaganych uprawnień, to jest za czyn z art. 96 § 1 pkt 2 k.w., V. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierująca samochodem A. (...) nr rej. (...) przewoziła pasażera nie korzystającego podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa, to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 3 p.r.d., VI. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierująca samochodem A. (...) nr rej. (...) na drodze publicznej nie miała przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy, to jest za czyn z art. 95 k.w., zaś M. M. (1) został ukarany za to, że: I. w dniu 15 sierpnia 2015 roku o g 18.19 w miejscowości K. J. gm. S., woj. (...) jadąc jako kierujący samochodem A. (...) rej. (...) przekroczył dozwoloną w obszarze zabudowanym prędkość o 37 km/h jadąc z prędkością 87 km/h przy dozwolonej prędkości 50 km/h, to jest za czyn z art. 92a k.w., II. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierujący samochodem A. (...) nr rej. (...) w celu uniknięcia kontroli nie zastosował się sygnału policjanta nakazującego zatrzymanie pojazdu, to jest za czyn z art. 92 § 2 k.w., III. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierujący samochodem A. (...) nr rej. (...) przewoził wbrew obowiązkowi małoletnie dzieci poza fotelikami ochronnymi, to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 p.r.d., IV. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierujący samochodem A. (...) nr rej. (...), a następnie pasażer nie korzystał podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa, to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 39 p.r.d., V. w miejscu i czasie jak w pkt I jadąc jako kierujący samochodem A. (...) nr rej. (...) przewoził pasażera nie korzystającego podczas jazdy z pasów bezpieczeństwa, to jest za czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 45 ust. 2 pkt. 3 p.r.d. Wyrokiem tym wymierzono M. M. (3) karę grzywny w kwocie 2000 zł. oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku i 6 miesięcy, zaś M. M. (1) został ukarany karą grzywny w kwocie 2000 zł. oraz orzeczono wobec niego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku i 6 miesięcy. (k. 22-26). Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 roku Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie sygn. akt XI Ka 225/16 zmienił wyżej opisany wyrok SR w Łukowie w zakresie podstawy wymiaru orzeczonej wobec M. M. (1) kary grzywny i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, w pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy. (k. 72-75)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiału odwodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego M. M. (1) /k. 37v-38 oraz k. 9, 20, 65 akt 1 Ds. 1680/15/, wyjaśnień oskarżonej M. M. (3) /k. 38 – 38v /, zeznań świadków: I. R. /k. 32v-33, 38v-39v, 40v/, B. J. (2) /k. 30-31, 31a-31b, 39v-40v/, M. B. /k. 27-28, 41-41v/ oraz na podstawie dowodów takich jak: **z akt sygn. 1 Ds. 1680/15:** informacja o przestępstwie /k.1/, dane o majątku dot. M. M. (1) /k. 10/, decyzja Starosty Powiatowego w Ł. nr (...) z dnia 20 października 2010 roku /k. 11-12/, dane o karalności, dot. M. M. (1) /k. 13-15, 60-61/, wyrok sygn. akt II K 328/13 Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 lutego 2015 roku /k. 16/, wyrok sygn. akt IX K 131/13 Sądu Rejonowego w Skierniewicach z dnia 15 marca 2013 roku. dot. M. M. (1) /k. 30/, wyrok sygn. akt XI Ka 186/12 Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 29 maja 2012 roku /k. 31/, wyrok sygn. akt 11 K 429/11 Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 grudnia 2011 rok /k. 32/, postanowienie sygn. akt VI Kow. 465/14/el Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 maja 2014 roku dot. M. M. (1) /k. 35-36/, opinia o osadzonem z Zakładu Karnego w S. /k. 37-38/, dane o osobie oskarżonego (dane z art. 213 k.p.k.) dot. M. M. (1) /k. 39-40/, wywiad policyjny dot. M. M. (1), /k. 56/, dane o karalności, dot. M. M. (3) /k. -73, 62/, dane o majątku, dot. M. M. (3) /k. - 74/, wywiad Policyjny, dot. M. M. (3) /k. 76/ oraz **z akt sygn. akt II K 1037/15** wydruk wyroku wraz z uzasadnieniem ze sprawy II W 1512/15 z systemu C. oraz Odpis wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie sygn. akt XI Ka 225/16 wraz z uzasadnieniem /k. 22- 26, 72- 75/, szkic z miejsca zatrzymania samochodu marki A. nr rej. (...) wraz z materiałem poglądowym /k. 47-51/.

Oskarżony **M. M. (1)** podczas przesłuchania zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Oskarżona **M. M. (3)** także nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż w przedmiotowym dniu była wraz z rodziną na ślubie swojej chrześnicy w J.. Konsekwentnie podkreślała, iż to ona cały czas, od momentu, gdy wsiadła do pojazdu pod kościołem kierowała samochodem A. (...) i nie przesiadała się z mężem. Podkreśliła, iż w dniu tym było bardzo gorąco temperatura osiągała 40° C, świeciło oślepiające słońce. Z tego też powodu nie zauważyła radiowozu i faktu, że policja próbowała ją zatrzymać. Oskarżona wyjaśniła nadto, iż była w butach na szpilkach około 10 cm i w pewnym momencie szpilka wbiła się jej w gumową wycieraczkę. Gdy próbowała ją wyciągnąć, straciła

panowanie nad kierownicą, zjechała na drugą część jezdni, przejechała przez przepust, chodnik i zatrzymała się. Oskarżona podniosła też, iż nie miała przy sobie prawa jazdy, gdyż spieszyła się na ślub i zapomniała zabrać dokument.

Sąd zważył, co następuje:

Przystępując do oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w pierwszej kolejności odnieść się należy do wyjaśnień oskarżonych M. M. (1) oraz M. M. (3). M. M. (1) w toku całego postępowania konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zrzucanego mu czynu, przy czym przyjęta przez niego linia obrony polegała jedynie na prostej negacji faktu popełnienia przez niego przestępstwa. Z kolei M. M. (3) konsekwentnie utrzymywała, iż to ona w dniu 15 sierpnia 2015 roku cały czas prowadziła samochód i zaprzeczyła kategorycznie, jakoby przesiadła się podczas jazdy z mężem.

W ocenie Sądu powyższe wyjaśnienia oskarżonych nie są jednakże wiarygodne i nie mogą w żaden sposób stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Przeczy im bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności zeznania funkcjonariuszy policji oraz ujawnione okoliczności sprawy. Podkreślić przy tym należy, iż to niewątpliwie treść wyroków skazujących wydanych w stosunku do M. M. (1) jak również treść decyzji Starosty Powiatowego w Ł. o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami i obawa przed następstwami karnymi prowadzenia pojazdu wbrew orzeczonemu zakazowi, stanowiły istotny impuls do konstruowania przez oskarżonego linii obrony, w której zaprzeczał on swojemu sprawstwu. Z kolei w przypadku M. M. (3) na treść jej wyjaśnień niewątpliwie zasadniczy wpływ miała źle rozumiana solidarność z mężem i chęć udzielenia mu pomocy w uniknięciu konsekwencji karnych popełnionego przez niego czynu.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż zasadniczym i kluczowym dowodem w przedmiotowej sprawie są zeznania funkcjonariusza policji B. J. (2), który konsekwentnie i kategorycznie od samego początku postępowania wskazywał, iż osobą kierującą w dniu 15 sierpnia 2015 roku pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) był M. M. (1). Świadek zeznał, iż w dniu 15 sierpnia 2015 roku pełnił służbę na terenie miasta i gminy S.. Około godziny 18.00 w miejscowości K. J. zauważył jadący od strony J. samochód marki A. (...) i postanowił dokonać pomiaru jego prędkości, gdyż według jego oceny pojazd ten jechał z nadmierną – jak na teren zabudowany – prędkością. Jak zeznał świadek jego podejrzenia okazały się słuszne, gdyż dokonany miernikiem laserowym pomiar wykazał, iż wyżej opisany pojazd poruszał się z prędkością 87 km/h. W związku z powyższym świadek przystąpił do zatrzymania pojazdu dając kierującemu znak tarczą. B. J. (1) podkreślił, iż w chwili gdy samochód A. zbliżył się do niego zauważył on, że samochodem tym kieruje znany mu osobiście M. M. (1), posiadający decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, zaś na miejscu pasażera na przednim siedzeniu siedzi jego żona M. M. (3), którą świadek również znał z widzenia. B. J. (1) podniósł, iż na jego widok M. M. (1) kierujący pojazdem zjechał do osi jezdni i ominął go nie zatrzymując się do kontroli, przy czym nieomal zderzył się z nadjeżdżającym z przeciwka samochodem osobowym koloru ciemnego. Według relacji świadka, widząc zaistniałą sytuację, wsiadł on do radiowozu, w którym na miejscu pasażera siedziała M. B. i ruszył w pościg za oddalającym się pojazdem A.. W chwili wyjeżdżania na jezdnię zauważył, że pojazd A. wjechał do przydrożnego rowu i kontynuował jazdę w kierunku S.. Po przejechaniu jednakże około 70 m. pojazd uderzył w przydrożny przepust, co spowodowało, że „wyskoczył” on na chodnik i zatrzymał się tuż przy drzewie. B. J. (1) zeznał, iż kiedy wraz z M. B. podjechali do samochodu, na miejscu pasażera siedział M. M. (1), natomiast na miejscu kierowcy znajdowała się M. M. (3), która nie posiadała przy sobie dokumentu prawa jazdy. Świadek przyznał, iż nie widział momentu przesiadania się małżonków M. miejscami, bo samochód miał przyciemniane tylne szyby, a zamiana miejsc nastąpiła już po ominięciu miejsca kontroli.

Powyższe zeznania w pełni znajdują potwierdzenie w relacji M. B., która zbieżnie z B. J. (1) opisała próby zatrzymania do kontroli pojazdu marki A., podkreśliła także, iż w momencie gdy B. J. (1) wsiadł do radiowozu, aby podjąć pościg za odjeżdżającym samochodem A. (...) oświadczył, iż kierującym jest znany mu osobiście M. M. (1). Świadek podkreśliła także, iż w momencie, kiedy zatrzymali się za pojazdem A., na miejscu kierowcy siedziała M. M. (3), zaś na miejscu pasażera M. M. (1). Nadto w samochodzie znajdowała się pasażerka oraz dwoje dzieci przewożonych bez fotelików.

Analizując zeznania tej grupy świadków należy stwierdzić, iż wymienieni jako funkcjonariusze Policji pozostają osobami bezstronnymi i niezainteresowanymi przedmiotem postępowania, a ich zeznania są obiektywne i logiczne. Opisali oni fakty znane im z racji wykonywanych obowiązków służbowych, co dodatkowo przekonuje o prawdziwości ich twierdzeń. Z ich niebudzących wątpliwości zeznań wynika natomiast jednoznacznie, iż to M. M. (1) w momencie próby zatrzymania pojazdu A. do kontroli kierował tym samochodem, a po ominięciu funkcjonariuszy policji nastąpiła zamiana miejsca z żoną M. M. (3). Odmiennie wyjaśnienia oskarżonych, w tym w szczególności M. M. (3), jakoby to ona prowadziła pojazd, z powodu oślepienia przez słońce nie zauważyła stojącego oznakowanego radiowozu i funkcjonariusza policji wyzywającego do zatrzymania, a niemalże natychmiast po tym z powodu zablokowania obcasy w wycieracze straciła panowanie nad pojazdem, zjechała na przeciwny pas ruchu, a następnie na pobocze i do przydrożnego rowu, jako nielogiczne i zupełnie nieprzekonujące na uwzględnienie nie zasługują. Jedynym logicznym wytłumaczeniem, nie zatrzymania się do kontroli drogowej, a następnie utraty panowania nad pojazdem A. (...) i jego zjechania do przydrożnego rowu jest w ocenie Sądu zamiana miejsc pomiędzy małżonkami, a motywy takiego postępowania są w ocenie Sądu oczywiste – próba uniknięcia przez M. M. (1) odpowiedzialności karnej za prowadzenie pojazdu mechanicznego, pomimo orzeczonego i obowiązującego zakazu prowadzenia pojazdów. Podkreślić też należy, iż również okoliczność, że oskarżona M. M. (3) nie posiadała przy sobie prawa jazdy wskazuje też na to, iż to nie ona wsiadała jako kierująca do przedmiotowego pojazdu. W świetle powyższego za niewiarygodne i stworzone jedynie na użytek przedmiotowego postępowania, w celu uwiarygodnienia swej wersji należy uznać jej tłumaczenia, jakoby zapomniała zabrać ze sobą dokumenty, gdyż spieszyła się na wesele.

W sprawie została nadto przesłuchana pasażerka samochodu A. – I. R., lecz w ocenie Sądu jej zeznania również nie są w stanie podważyć wiarygodności zeznań B. J. (2) i M. B.. Świadek zeznała, iż jechała razem z małżonkami M. na przyjęcie weselne. Podkreśliła jednakże, że nie widziała, kto kierował przedmiotowym pojazdem, gdyż była zajęta zmianą obuwia i cały czas była schylona. W ocenie Sądu zeznania te nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Jako zupełnie nielogiczne, a wręcz niedorzeczne należy uznać tłumaczenia świadka, iż wsiadając do samochodu nie zauważyła ona, kto siedzi za jego kierownicą, a kto na miejscu pasażera. Jako zupełnie nieprawdopodobny jawi się też fakt, iż cały czas była ona zajęta zmianą obuwia i była schylona do tego stopnia, że nawet w sytuacji niewątpliwego zagrożenia, jakim było zjechanie pojazdu do rowu oraz wcześniejszy nieprawidłowy tor jego jazdy, nie dostrzegła ona, co faktycznie dzieje się w samochodzie i kto nim kieruje. W ocenie Sądu zeznania I. R. nie odzwierciedlają rzeczywistego stanu rzeczy i zostały stworzone na użytek przedmiotowego postępowania, jako nieudolna próba pomocy znajomym w uniknięciu odpowiedzialności karnej za popełniony przez nich czyn. W zeznaniach tegoż świadka uwidacznia się wyraźna tendencja do przedstawienia zdarzeń w sposób jak najbardziej korzystny dla oskarżonych – świadek próbowała przekonywać, że w czasie kolizji nie czuła żadnego zagrożenia, twierdziła, iż „były tylko lekkie drgania, uderzenia” (k. 39v), podkreślała też, iż „dalej pojechali „tym samym samochodem na wesele” (k. 39v), a nawet: „Myśle, że nie doszło do uszkodzeń, nie widziałam aby coś w samochodzie się stało.” (k. 39). Powyższe stoi w oczywistej sprzeczności z niebudzącymi wątpliwości wiarygodnymi zeznaniami B. J. (2), który podkreślił, iż pojazd oskarżonych z uwagi na wyciek płynów eksploatacyjnych nie nadawał się do dalszej jazdy i został odholowany. Powyższe rozbieżności w relacjach świadka I. R. próbowała nieudolnie wyjaśnić, po wysłuchaniu odmiennych zeznań B. J. (2), twierdząc, iż jeśli zeznała, że na wesele odjechali tym samym pojazdem to może źle zrozumiała pytanie. Z powyższych względów jej zeznania nie mogą posłużyć za podstawę ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie i jako zupełnie niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logiki nie zasługują one na uwzględnienie.

Zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów w postaci szkicu miejsca zdarzenia wraz z materiałem podglądowym miały walor uzupełniający powyższe ustalenia.

Opierając się zatem na powyższych dowodach i rozważaniach Sąd uznał, iż M. M. (1) faktycznie w dniu 15 sierpnia 2015 roku w K. J. gm. S. jechał jako kierujący samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym. Jak zaś wynika nadto z decyzji Starosty Powiatowego w Ł. z dnia 20 października 2010 roku oskarżonemu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami. Nadto z danych o karalności oraz odpisów przytoczonych na wstępie niniejszego uzasadnienia orzeczeń skazujących wynika, iż względem oskarżonego orzekano w przeszłości prawomocnie zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, a nadto w czasie dokonania zarzucanego mu czynu obowiązywał tenże zakaz

wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie II K 328/13. Nadto z danych o karalności i informacji o odbywaniu przez oskarżonego kary pozbawienia wolności wynika, iż w sprawie sygn. akt II K 429/11 Sądu Rejonowego w Łukowie oskarżony odbywał karę 7 miesięcy pozbawienia wolności w okresie od 21 maja 2014 roku do dnia 21 grudnia 2014 roku. W ten sposób zachowanie M. M. (1) w pełni wyczerpało znamiona czynu z art. 244 k.k. (niestosowanie się do orzeczonego przez sąd zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych) w zb. z art. 180a k.k. (niestosowanie się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami) w zw. z art. 11 § 2 k.k. (przepis redakcyjny) w zw. z art. 64 § 1 k.k. (działanie w warunkach recydywy).

W świetle natomiast dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w ocenie Sądu brak podstaw do zakwalifikowania czynu popełnionego przez oskarżonego także z art. 160 § 1 k.k. Podobnie też oskarżonej M. M. (3) w ocenie Sądu nie można przypisać popełnienia przestępstwa z art. 160 § 1 k.k. Wprawdzie nie ulega wątpliwości, iż oskarżeni swoim zachowaniem polegającym na zamianie miejsc w trakcie jazdy samochodem, co w efekcie doprowadziło do utraty panowania nad pojazdem, wytworzyli niebezpieczną sytuację na drodze, co niewątpliwie naraziło siedzących na tylnym siedzeniu pasażerów pojazdu tj. I. R., G. R. i N. M. na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, to na podkreślenie zasługuje fakt, iż Sąd w tej kwestii podzielił w pełni ocenę prawną tej sytuacji zawartą w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1977 roku, sygn. akt: VII PKZP 22/76, OSNKW 1977, nr 3, poz. 17 wpisanej do księgi zasad prawnych, w której wyrażono podgląd, że „kierujący pojazdem mechanicznym, który nie zachowując należytej ostrożności i naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym naraża człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, ciężkiego uszczerbku ciała lub rozstroju zdrowia nie odpowiada na podstawie art. 160 k.k.”. Wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego podzielanym przez Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie, od dawna wyrażano zapatrywanie, iż odpowiedzialność karna osoby kierującej pojazdem mechanicznym w ruchu drogowym, naruszającej zasady bezpieczeństwa w ruchu zamknięta jest w przepisach rozdziału XXI k.k. oraz rozdziału XI k.w. Do odpowiedzialności karnej takiej osoby za popełnienie tego rodzaju czynu nie mają zaś zastosowania przepisy z rozdziału XIX k.k. Przedmiotem ochrony większości przestępstw z rozdziału XXI k.k. poza bezpieczeństwem komunikacji jest także życie i zdrowie człowieka. Przedmiot ochrony jest tu więc identyczny z tym, jaki mają przestępstwa zamieszczone w rozdziale XIX k.k., a zatem zdarzenia polegające na nieumyślnym spowodowaniu szkód w zakresie zdrowia i życia w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu zostały wyłączone z rozdziału XIX k.k. (tak Uchwała SN z dn. 18 listopada 1998 roku, sygn. akt: I KZP 16/98). Skoro zaś odpowiedzialności karnej sprawcy zdarzenia, polegającego na nieumyślnym spowodowaniu szkód w zakresie życia i zdrowia w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, nie regulują przepisy rozdziału XIX k.k. lecz przepisy rozdziału XXI k.k. i rozdziału XI k.w., to należy uznać, że tym bardziej do odpowiedzialności karnej sprawców, którzy na skutek niezachowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym narażają inne osoby na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie mają zastosowania przepisy rozdziału XIX k.k. (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2008 roku, V KK 313/07, Lex nr 406889).

W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy w Łukowie uznał, iż działanie M. M. (1) błędnie zostało zakwalifikowane w akcie oskarżenia jako wypełniające również znamiona czynu z art. 160 § 1 k.k., co skutkowało modyfikacją opisu czynu i wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej wskazanego wyżej przepisu. Wskazać przy tym należy, iż kwestia odpowiedzialności M. M. (1) i M. M. (3) za popełnione w ustalonym stanie faktycznym wykroczenia drogowego była wszak przedmiotem postępowania przed Sądem Rejonowym w Łukowie zakończonego prawomocnym wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016 roku w sprawie sygn. akt II W 1512/15, po kontroli instancyjnej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie sygn. akt XI Ka 225/16. W sprawie tej obojgu małżonkom M. postawiono w związku ze zdarzeniem z dnia 15 sierpnia 2015 roku liczne zarzuty obejmujące w ocenie Sądu całokształt ich zachowań naruszających bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. W tym też stanie rzeczy w sprawie niniejszej w odniesieniu do oskarżonej M. M. (3) należało w ocenie Sądu wydać orzeczenie uniewinniające na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. wobec braku w jej czynie znamion czynu zabronionego z art. 160 § 1 k.k.

Przystępując do omówienia zagadnień związanych z orzeczoną wobec M. M. (1) karą podkreślić należy, iż jest on osobą dorosłą, od lat funkcjonującą w społeczeństwie, co przekonuje o zdatności do ponoszenia winy za dokonany czyn. Oskarżonemu znana zresztą być musiała treść wyroków sądowych, w tym tego, którym orzeczono względem

niego obowiązujący aktualnie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, a nadto oskarżony odbywał już karę pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonemu M. M. (1) karę za popełniony przez niego czyn Sąd jako okoliczności obciążające Sąd uwzględnił wyjątkowe wręcz lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego przez M. M. (1). Oskarżony, pomimo obowiązującego go zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz pomimo decyzji Starosty Powiatowego w Ł. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, podjął decyzję o jeździe samochodem. Zwrócić też należy uwagę na jego wyjątkową lekkomyślność polegającą na niezatrzymaniu się do kontroli drogowej i próbę ucieczki, dodatkowo w sytuacji gdy przewoził kilkoro pasażerów, w tym małoletnie dzieci. Sąd uwzględnił nadto wcześniejszą karalność oskarżonego zarówno za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i art. 178 a § 4 k.k., jak również z art. 244 k.k. W ten sposób oskarżony, przez popełnienie po raz kolejny czynu tego samego rodzaju, szczególnie uwidocznili swój lekceważący stosunek do porządku prawnego, w tym wagi wydanych wyroków sądowych. W tym stanie rzeczy jedyną okoliczność łagodzącą stanowi brak ostatecznie działań mogących utrudnić prawidłowy tok postępowania.

Wyważając powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu M. M. (1) za ten czyn karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony będąc skazany za popełnienie przestępstw tego samego rodzaju (dwukrotnie za czyny z art. 178a § 4 k.k. i dwukrotnie za czyny z art. 244 k.k.) nie wyciągnął z faktu skazania go żadnych wniosków. Stosowane uprzednio dwukrotnie wobec M. M. (1), w tym również za czyn tego samego rodzaju, dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie zapewniło spełnienia celów kary. Nawet odbycie kary pozbawienia wolności nie wdrożyło oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego – wprost przeciwnie – kilka miesięcy po zakończeniu odbywania kary powrócił on do swoich nagannych zachowań i łamania porządku prawnego. Podkreślić też należy, iż M. M. (1) swoimi powtarzającymi się zachowaniami stwarza bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Orzeczenie o karze w sprawie niniejszej winno zatem ostatecznie przekonać oskarżonego o naganności tego rodzaju zachowań, efektywnie wdrażając go do przestrzegania porządku prawnego tak, aby w przyszłości zachowania te wyeliminować. Podnieść należy, iż – niezależnie od podniesionych okoliczności - wobec M. M. (1) nie było możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary z uwagi na przeszkodę formalną w postaci uprzedniej karalności na karę pozbawienia wolności (art. 69 § 1 k.k.).

Tak ukształtowane orzeczenie o karze jest w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego M. M. (1) i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.). Orzeczona kara powinna efektywnie wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego tj. poszanowania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz wydanych wyroków sądowych.

Z uwagi na występowanie w przedmiotowej sprawie kuratora ustanowionego dla małoletniej pokrzywdzonej N. M. – adw. F. G., Sąd na podstawie § 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z dnia 9 grudnia 2013 r. poz. 1476) w zw. z art. 89 k.p.k. zasądził na jego rzecz stosowną kwotę tytułem wynagrodzenia, ustalając tę wielkość na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 roku).

Ze względów związanych z sytuacją majątkową oskarżonego M. M. (1) Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia go od obowiązku ponoszenia kosztów procesu i na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w zakresie poniesionych wydatków postępowania i opłaty sądowej, której wysokość została ustalona w oparciu o treść art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r. poz. 223 ze zm.). Sąd wydając rozstrzygnięcie odnośnie kosztów postępowania miał na uwadze, iż M. M. (1) osiąga stały dochód, a zatem będzie w stanie ponieść orzeczone konsekwencje natury majątkowej w zasądzonej wysokości.

Kosztami procesu związanymi ze sprawą M. M. (3) Sąd na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. obciążył Skarb Państwa.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska